

Erik Ansvang

ATLANTIS

fantasi eller
virkelighed?

VisdomsNettet

www.visdomsnettet.dk

ATLANTIS

- fantasi eller virkelighed?

Erik Ansvang

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

ATLANTIS

-fantasi eller virkelighed?

Af Erik Ansvang

Har der eksisteret civilisationer,
der overgik den nuværende?

I mands minde har teorien om Atlantis været et omdiskuteret emne. Tanken om, at der tidligere har eksisteret civilisationer, som i udvikling skulle have overgået nutidens, afvises af den etablerede videnskab under henvisning til, at teorien ikke kan bevises. Forskerne er nødt til at indtage denne holdning, fordi naturvidenskaben har opstillet selvskabte regler og grænser for bevisførelse, og det indebærer, at der skal fysiske beviser på bordet, hvis man ønsker at ændre de anerkendte teorier. Man afviser selv de mest logiske og indlysende indicier, hvis de ikke kan underbygges med et fund.

Teorier baseres på fund

Årsagen er, at nutidens teorier generelt baseres på fysiske fund, og alderen på det ældste fund bestemmer derfor alderen på en aktuel civilisation. Hvis man senere skulle støde på ældre fund, flytter man alderen på civilisationen. Det er derfor indlysende, at fundene ikke er identiske med civilisationens alder, og derfor aldrig kan betragtes som et endegyldigt bevis. Fysiske objekter repræsenterer udelukkende en foreløbig teori eller en arbejdshypotese. Hvis forskerne accepterede denne selvindlysende begrænsning, der er resultatet af kravene om fysisk bevisførelse, ville det være muligt at tilføje og udbygge med andre teorier og arbejdshypoteser, som ikke er baseret på fysiske beviser, men på fornuftigt underbyggede indicier.

Ofte ironiserer vittigheder med virkelige begivenheder og holdninger. I denne vittighed gøres der grin med arkæologernes konklusioner, der alene er baseret på fund. Den lyder sådan:

"Et hold arkæologer, som omkring århundredeskiftet gravede i Egypten, fandt en stump kobbertråd. Man fortolkede det sådan, at de gamle egyptere sandsynligvis havde kendt til telegrafi. Nogle år senere gravede andre forskere på omtrent samme sted, men de fandt ingen tråd. Man fortolkede det sådan, at de gamle egyptere også kendte trådløs telegrafi."

Forbudt arkæologi

I nutiden kæmper naturvidenskaben for at bevare de gældende teorier, men de er under pres fra alternative teorier. Ikke nok med det. Ny litteratur afslører, at forskerne bevidst har tilbageholdt eller endog destrueret bevismateriale for at få den naturvidenskabelige evolutionsteori til at passe. F.eks. dokumenterer forfatterne Michael A. Cremo og Richard L. Thompson (begge med en baggrund indenfor hinduismen), i det 900 sider store værk *Forbudt Arkæologi (Forbidden Archaeology)*, at man eksempelvis har fundet forarbejdede genstande som flettede guldtråde, metalkander m.m., der er flere millioner år gamle, indlejret i klipper. Havde man accepteret disse fund, kunne man fremlægge emnet om Atlantis som sandsynlige hypoteser og med den anerkendte videnskab i ryggen.

Man ved kun lidt om tiden før historisk tid

Fra grækernes og romernes tid og videre frem er der blevet skrevet mange bøger om hvert eneste folk, som har vist sig på historiens arena. Men vær opmærksom på, at man kun har et yderst begrænset kendskab til de mange tusinder af år, der er gået, siden de første indoeuropæere forlod det centralasiatiske havs kyster og frem til den græske og romerske tid. Denne periode rummer utallige civilisationers rejsning og fald.

Om det folk, der beboede Indien og koloniserede Egypten i præhistoriske tider, ved man praktisk talt intet. Det samme gælder de kaldæiske, babyloniske og assyriske folkeslag. Det er først med de sidste forgreninger af denne keltiske race – dvs. det græske og romerske folk – at man begynder på historisk tid.

Kendte kilder

Først skal der kastes et blik på almindelig kendte kilder, som kan bekræfte Atlantis-teorien. De kan opdeles i disse grupper.

1. Fordeling af dyre- og planteliv.
2. Sproglige og etnologiske overensstemmelser.
3. Religiøse og rituelle.
4. Arkitektoniske overensstemmelser.
5. Syndflodsberetninger.

1. Fordeling af dyre- og planteliv

Det er en af naturvidenskabens accepterede hypoteser, at enhver dyre- og planteart stammer fra et bestemt sted på planeten, hvorfra den gradvis har bredt sig til de andre områder. For biologer og botanikere er det derfor en gåde, at der findes identiske dyre- og planterarter på kontinenter, som er adskilt af store have. Men hvis landene engang har været forbundet af et stort kontinent, så disse dyr og planter har kunnet brede sig på en naturlig måde, er gåden naturligvis løst.

Forsteninger af dyr

Hvordan vil man eksempelvis forklare, at der findes forsteninger af kamelen i Indien, Afrika, Sydamerika og Kansas, hvis der ikke har været landfast forbindelse i en fjern tidsalder?

Fossil af 32 millioner år gammel hest.

Fund i Nebraska antyder, at hesten stammer fra den vestlige halvkugle, for det er det eneste sted i verden, hvor der er fundet forsteninger, som viser de forskellige mellemstadier af hestens forløbere. Hestens tilstedeværelse i Europa kræver en landfast forbindelse mellem de to kontinenter. Og det er sikkert, at der fandtes vilde heste i Europa og Asien, før de blev gjort til husdyr, for det skete næsten helt tilbage i stenalderen.

Europæisk flora i USA

Hvis man ser på planteriget, ser det ud til, at størstedelen af miocæntidens europæiske flora – som hovedsagelig er fundet i Schweiz' undergrund – findes i det nuværende USA, og nogle arter også i Afrika. Men det interessante ved USA er, at mens de fleste arter findes i de østlige stater, mangler mange af dem på stillehavs-kysten. Det kunne tyde på, at de kom til kontinentet fra den atlantiske side.

Bananens gåde

Men det største problem er bananen. Bananen hører hjemme i det tropiske Asien og Afrika. Den kan ikke tåle en sørejse gennem den tempererede zone. Planten har ingen frø. Den kan heller ikke formeres ved stiklinger. Den har ingen rodknolde. Dens rod er træagtig, og det ville kræve stor ekspertise at transportere den. Den ville ikke kunne tåle en langvarig rejse. Hvordan blev den så ført til Amerika?

En forædlet og rendyrket plante, der ikke har frø, må være avlet i meget lang tid. Men hvor er den civilisation, som er nødvendig for plantens dyrkning og forædling? Eller hvor er det klima og de omstændigheder, der kræves til transporten ... medmindre der på et eller andet tidspunkt var en forbindelse mellem den gamle og den nye verden (f.eks. via et stort kontinent), for så er gåden løst?

Hvedens gåde

Det er en kendt sag, at hveden aldrig har eksisteret i helt vild tilstand. Man kan heller ikke efterspore dens oprindelse ud fra fossile arter. Allerede i stenalderen blev der dyrket fem hvedesorter i Europa. Darwin konkluderer, at mennesket må have dyrket korn i en meget fjern periode. Den civilisation, der har forædlet og rendyrket hveden gennem intelligent udvælgelse, kan forklares ved eksistensen af et forsvundet kontinent, som var udgangspunkt for kolonister, der førte dem mod øst og mod vest.

2. Sproglige og etnologiske overensstemmelser

Meget tyder på, at fønikerne var det første folk på den østlige halvkugle, der brugte et lydalfabet, hvor bogstaver blev betragtet som tegn for lyde. Men på et lige så tidligt tidspunkt fandtes et lydalfabet i Mellemamerika hos Yucatans mayaer, der traditionelt henfører deres civilisations oprindelse til et land på den anden side af havet mod øst.

Mayasproget er græsk eller ...?

En tredjedel af mayasprogets tungemål er rent græsk. Hvem bragte det græske sprog til Amerika? Eller hvem førte mayaernes sprog til Grækenland? Græsk stammer i øvrigt fra sanskrit. Gør mayasproget også? Eller er de samtidige? Endnu mere tankevækkende er det, at 13 bogstaver i maya-alfabetet har en helt klar forbindelse med de egyptiske hieroglyffer for de samme bogstaver.

Hieroglyffer er sikkert atlantiske

Det er sandsynligt, at det første alfabet var hieroglyfisk – "gudernes skrift" som egypterne kaldte det – og at det senere udviklede sig til et lydalfabet i Atlantis. Ifølge åndsvidenskaben var egypterne en tidlig atlantisk koloni, som førte skrivekunsten med sig. På denne måde har de efterladt spor på begge halvkugler.

Negroide typer i øst og vest

Atlantis var beboet af røde, gule, hvide og sorte racer. Forskerne har vist, at der fandtes sorte befolkninger af negroide typer helt frem til nyere tid i Amerika. Mange af de mellemamerikanske monumenter er dekoreret med ansigter, som tydeligvis forestiller afrikanere med kort kruset hår og tykke læber.

Guatemalaernes hellige bog *Popul Vuh* fortæller om racens første hjem, hvor "sorte og hvide mennesker levede fredeligt sammen i dette lykkelige land og talte ét sprog". Derefter fortsætter den med at fortælle, hvordan folket udvandrede mod øst og vest.

De røde egyptere

De gamle egyptere fremstillede sig selv som røde mennesker med omtrent samme farve som den, der i nutiden ses hos nogle indianerstammer.

Iowa- og Dakotaindianerne

De nordamerikanske indianerstammer har en kendt legende, der fortæller, at deres forfædre kom fra et land "mod solopgangen". Iowa- og dakotaindianerne troede, at "alle indianerstammer oprindelig var én og boede sammen på en ø – mod solopgangen". Derfra krydsede de havet i "kæmpemæssige sejlbåde, som de gamle dakotaer sejlede af sted i i uger, før de til sidst nåede land."

Dakotaindianer

3. Religiøse og rituelle overensstemmelser

De første spanske eventyrere i Mexico og Peru blev overraskede over den slående lighed, der var mellem deres egne og de lokale stammers religiøse trosforestillinger, ritualer og symboler. De spanske præster betragtede denne lighed som Djævelens værk.

Inka-kors

Korset

Det, der først og fremmest overraskede dem, var de indfødtes tilbedelse af *korset*, som indgik i alle religiøse ceremonier. Både i Vesten og i Østen var korset symbol på *liv* – enten det fysiske, men som regel *det evige liv*.

Dåbsritualer

Overalt brugte man dåbsritualer. I Babylon og Egypten blev kandidaterne til indvielse i mysterierne døbt med "livets vand". Og de blev lovet "*moralsk genfødsel og tilgivelse for alle deres synder*". I Skandinavien døbte man nyfødte børn – og i Peru og Mexico var barnedåb en højtidelig ceremoni, hvor man stænker med vand, gør korsets tegn og beder om, at synderne må blive vasket væk.

Skriftemål, syndsforladelse, faste og vielse

I Mexico, Mellemamerika og Peru praktiserede man skrifte, syndsforladelse, faste og vielse, hvor man gav hinanden hånden foran præsten.

Nadver

Man havde endog en ceremoni, der mindede om nadveren, hvor man spiste små kager mærket med TAU (et egyptisk T-kors). Nadverbrødet kaldte man "*Guds kød*" – nøjagtig magen til de hellige kager i Egypten (billedet) og andre østlige nationer.

Munke- og nonneordener

Spanierne undrede sig også over, at man havde munke- og nonneordener, hvor brudte løfter blev straffet med døden.

Balsamering

Ligesom egypterne balsamerede de indfødte deres døde og tilbad Solen, Månen og planeterne, men frem for alt tilbad de en "allestedsnærværende guddom, som ved alting ... usynlig, ulegemlig, én fuldendt Gud".

Jomfrumoder

De havde også en jomfrumodergudinde – en verdensmoder. Hun havde en søn – "lysets herre" – som blev kaldt "frelseren" – nøjagtigt ligesom kulturerne på den anden side af planeten havde deres Maria, Isis og lignende jomfrugudinder med deres guddommelige sønner.

"Solens børn"

Sol- og ildtilbedelsesritualerne mindede meget om de tidlige kelteres ritualer i Storbritannien og Irland. Og ligesom kelterne mente de, at de var "Solens børn". En egyptisk farao var "søn af Ra" (f.eks. Ramses) – eller "søn af solen". Og Jesus kaldes "Sol Invictus".¹

Arken, barken, båden

En ark, bark eller båd var et af de universelle, hellige symboler i Indien, Kaldæa, Assyrien, Egypten, Grækenland og blandt de keltiske folk. På samme måde var arken hos jøderne en slags transportabelt tempel. Og hos mexicanerne, cherokeerne og indianerne fra Honduras var arken så hellig, at ingen måtte røre den undtagen præsterne.

¹ *Sol Invictus* er "den uovervindelige", "den sejrende Sol" eller "ubesejrede Sol."

4. Arkitektoniske overensstemmelser

Trinpyramide ved Sakkara i Egypten.

Pyramiden findes på begge sider af Atlanterhavet. Den er en af de tidligste hellige bygninger. Selvom der hersker tvivl om, hvad disse bygninger oprindeligt blev brugt til, er det klart, at de var nært knyttet til en religiøs ide eller gruppe af ideer. Ligheden mellem Egyptens, Mexicos og Mellemamerikas pyramider er alt for iøjnefaldende til at være en ren tilfældighed. Det er sandt, at en hel del af de amerikanske pyramider er flade foroven, men mange af dem, der findes i Yucatán, er spidse i toppen ligesom de egyptiske, mens der på den anden side også findes egyptiske trinpyramider med afskårne toppe.

Trinpyramide ved Chichen Itza i Mexico.

Gravhøje

Både på det østlige og vestlige kontinent byggede man gravhøje over de døde og lagde kroppene i stenkister. Begge kontinenter havde store slangehøje.

Relieffer

Udskæringer og dekorationer på templer i Amerika, Egypten og Indien har i stor udstrækning samme symbolik – ja nogle af vægmalerierne er direkte identiske.

5. Syndflodsberetninger

I historien træder personer, som er anerkendte på grund af deres store viden og klogskab, frem og fortæller åbenhjertigt og detaljeret om Atlantis. Platon er bare én af dem. Man respekterer ham for hans utrolige klogskab, som trods alt er grunden til, at han stadig er aktuel i dag ca. 2.500 år senere, men når han giver detaljerede oplysninger om Atlantis, betragtes hans viden pludselig som tåbelige fantasier, i stedet for at betragte Atlantis-teorien som en teoretisk mulighed.

Platon og *Dimarnas akritias*

Platon levede 427-347 f.Kr. og i Platons to dialoger: *Dimarnas akritias* beskriver Atlantis. Platons kilde til Atlantis er Solon. Solon² levede 638-558 f.Kr. – altså ca. 200 år før Platon skrev sine dialoger. Solon rejste til Egypten omkring 570 f.Kr., hvor han besøgte det blomstrende centrum, Saïs i Nildeltaet. I templerne hørte han om Atlantis fra præsterne.

Solon & Leadbeater

Efter Solons beskrivelse af Atlantis kan man tidsfæste Atlantis-katastrofen til omkring 9570-9590 f.Kr. C.W. Leadbeater, som ved hjælp af clairvoyance har hentet informationerne i Akasha-kronikken (planetens hukommelse), har fastsat den sidste Atlantiske katastrofe til 9564 f.Kr. Platon skriver, at i begyndelsen af Atlantis-perioden var alt såre godt, og egypterne taler også om tidligere tider, hvor *gudekonger* regerede Egypten, og hvis man skal tro Herodot, som opholdt sig i Egypten ca. 450 f.Kr., var der ingen "guder" blandt de godt 300 konger eller faraoner, de opregnede for ham. Gudekongernes epoke lå derfor endnu længere tilbage i tiden.

Edgar Cayce

Edgar Cayce³ bekræfter Atlantis' eksistens, og han oplyser, at mange atlantidere flygtede til Egypten før Atlantis-katastrofen indtraf.

² Solon (638-558 f.Kr.) er kendt som en af oldtidens Grækenlands syv vismænd.

³ Edgar Cayce (1877-1945) – amerikansk psykisk, som havde evnen til at give svar på spørgsmål om emner som healing eller Atlantis, mens han var i hypnotisk trance.

Martinus

Martinus⁴ – den danske clairvoyante – oplyser, at den store pyramide blev bygget af et atlantisk broderskab – ikke af faraoner fra Gamle Rige som påstået af egyptologerne.

Fra store katastrofer til vedholdende jordskred

Åndsvidenskabens forskere fortæller, at Atlantis blev ødelagt af en række naturkatastrofer af forskellig karakter, der varierede fra store oversvømmelser, hvor store landområder og deres befolkninger forvandt, til relativt ubetydelige jordskred, man ser dem rundt omkring på Jorden i nutiden. Da ødelæggelsen først var begyndt med den første store naturkatastrofe, var der ingen afbrydelse i de mindre jordskred, som langsomt men sikkert fortsatte med at fortære kontinentet.

De fire store katastrofer

Fire af de store katastrofer overgår alle de andre. Ifølge åndsvidenskaben fandt den første sted for omkring 800.000 år siden. Den anden, som var mindre vigtig, indtraf for ca. 200.000 år siden. Den tredje – for omkring 80.000 år siden – var til gengæld meget omfattende. Den ødelagde alt, hvad der var tilbage af det atlantiske kontinent med undtagelse af den ø, Platon kaldte *Poseidonis*. Poseidonis sank til sidst ved den fjerde og sidste store katastrofe 9564 f.Kr.

⁴ Martinus Thomsen (1890-1981) – kendt som Martinus – var dansk forfatter og mystiker, født og opvokset i Sindal.

Bekræftelse fra oldtidens forfattere

Marcellus⁵ taler om syv øer i Atlanterhavet og siger, at indbyggerne har bevaret erindringen om en langt større ø – Atlantis – *"som i lang tid havde magt over de mindre øer"*.

Diodorus Siculus

Diodorus Siculus⁶ fortæller, at fønikierne opdagede *"– en stor ø i Atlanterhavet hinsides Herakles Støtterne mange dages sejlads fra Afrikas kyst"*.

Gallerne

Også gallerne havde overleveringer om Atlantis, og de blev samlet af den romerske historieskriver Timagenes⁷, som levede i det sidste århundrede f.Kr.

Kelterne

De britiske keltere havde en legende om, at en del af deres land engang strakte sig langt ud i Atlanterhavet, og at deres del også blev ødelagt af katastrofer. I de walisiske overleveringer nævnes tre katastrofer.

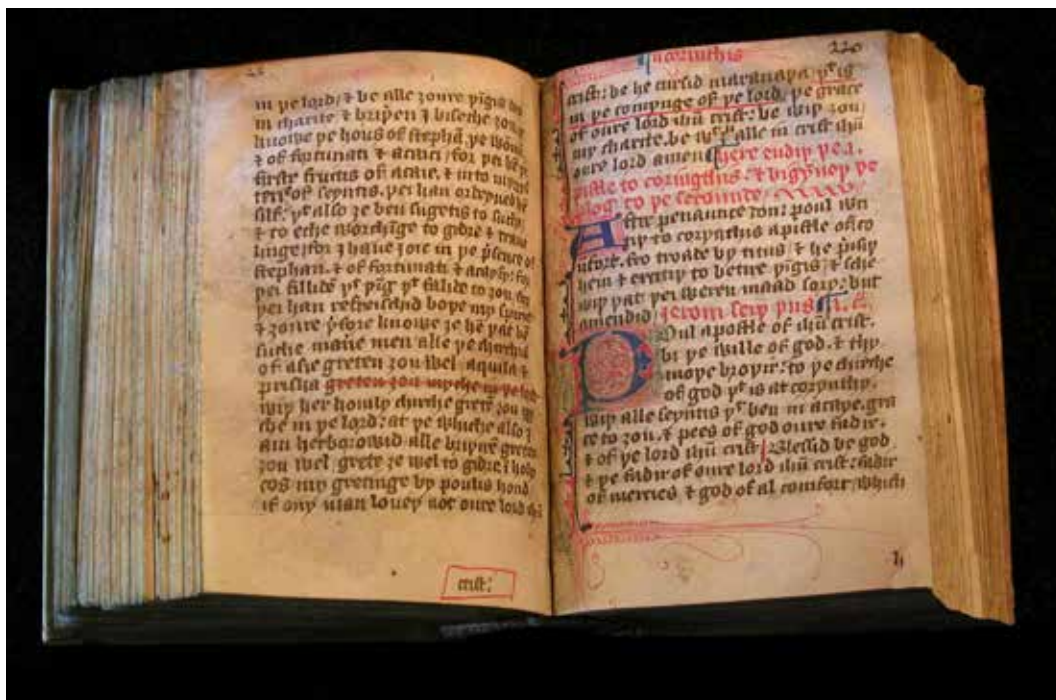
Syndflodsberetninger i alle kulturer

Der findes syndflodsberetninger i alle kulturer overalt på planeten – og der er en overraskende overensstemmelse i disse beretninger. Her er der imidlertid ikke plads til at gennemgå de mange syndflodsberetninger. Det må være tilstrækkeligt at fortælle, at i alt væsentligt er de identiske i Indien, Kaldæa, Babylon, Grækenland, Skandinavien, Kina, blandt jøderne og i de keltiske stammer i Storbritannien. At påstå at denne grundlæggende overensstemmelse er rene tilfældigheder, vil være direkte useriøst – ja nærmest barnligt.

5 Marcus Claudius Marcellus (ca. 268-208 f.Kr.), blev fem gange valgt som konsul af den romerske republik. Han var en vigtig romersk militær leder under den galliske krig 225 f.Kr. og under den anden puniske krig.

6 Diodorus Siculus var græsk historiker, der havde sin storhedstid mellem 60 og 30 f.Kr. Diodorus' universelle historie – som han kaldte *"Bibliotheca historica"* (*"Historisk Bibliotek"*), bestod af 40 bøger hvoraf 1-5 og 11-20 overlevede.

7 Timagenes var græsk forfatter, historiker og underviser i retorik. Han kom fra Alexandria. Byen blev erobret af romerne i 55 f.Kr., og Timagenes blev bragt til Rom.

Det gamle Testamente

Men hvad med det *Det gamle Testamente*? Grundlæggeren af *Det Teosofiske Samfund* – H.P. Blavatsky – stiller selv dette spørgsmål i *Den Hemmelige Lære*:

"Er historien om udvandringen fra Egypten, sådan som den fortælles i Det gamle Testamente, original – ned til mindste detalje? Eller er den ligesom beretningen om Moses og mange andre fortællinger bare en version af de legender, der blev fortalt om atlantiderne?"

Jødernes udvandring fra Egypten

Når man hører legenderne, kan man ikke undgå at se den store lighed i hovedtrækkene i beretningerne. Man hører om "Guds" vrede over faraos forstokkethed, hans befaling til sine "udvalgte" om – før de drog ud af landet – at plyndre egypterne for deres "sølvkar" og "guldkar" – og til slut hører man om egypternes og faraos død i Det Røde Havs bølger. Er det mon historien om de atlantiske mestre ("Gud"), som er "vrede" over de sorte magikers misbrug af deres magiske viden? Lysets mestre udvælger "jøderne" – en bestemt mennesketype (4. rodraces 5. underrace) – som skal danne grundlag for den nye mennesketype i 5. rodrace.

De forlader landet med "sølv" og "guld" – symboler på ydre værdier, som repræsenterer symboler på indre, åndelige værdier (mysterielæren). Og til sidst drukner farao og egypterne (atlantiderne) i Det røde Hav (Atlantis' endelige oversvømmelse og undergang).

Den gamle kommentar

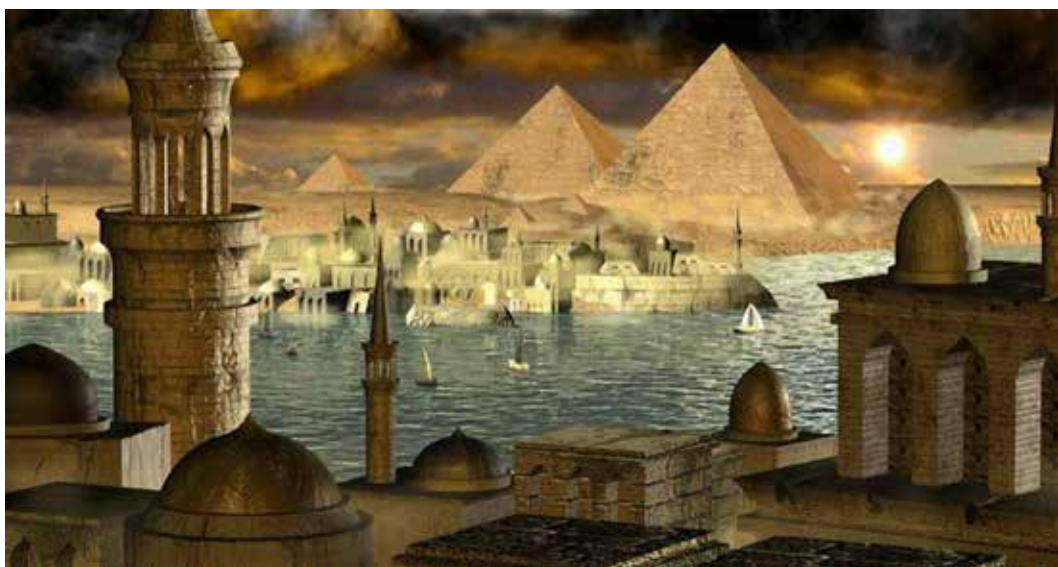
H.P. Blavatsky giver desuden et fragment af *Den Gamle Kommentar*, der rummer optegnelser, som kun mennesker med højt udviklede psykiske evner har adgang til. Hun citerer:

"Og den store konge med det blændende åsyn blev bedrøvet, da han så de synder, der blev begået af dem med de sorte ansigter. Han sendte sine luftfartøjer bemanded med loyale mænd til alle sine medhøvdinge (høvdingene over andre folkeslag og stammer) med denne besked: Vær beredt. Stå op, I mænd af den gode lov, og gå over landet, mens det (endnu) er tørt. Timen er slået – den sorte nat er rede. Da kongerne forsamledes, havde vandene allerede bevæget sig. Men folkeslagene var nu gået over de tørre landområder. De var på den anden side af vandlinjen."

Egyptens første navne

Atlantis-teorien afvises altså af den etablerede forskning, men muligvis har egyptologerne uden at tænke over det leveret beviset på Atlantis' eksistens, for de har fundet Egyptens første navne, og fortolkningen kan gøre Atlantis-teorien til en seriøs arbejdshypotese.

Det er nutiden, der har givet det sunkne kontinent navnet Atlantis. Kontinentet hed *Kusha* på "atlantisk". Men Egypten fik flere forskellige navne i årtusindernes løb, og de første navne kan antyde en tilknytning til det forsvundne Atlantis.

Aha-men-Ptah

"Guds første hjerte"

(Egypten som en del af Atlantis?)

Amenptah

"De dødes rige"

(Riget efter Atlantis-katastrofen?)

Ath-ka-Ptah

"Guds andet hjerte"

(Egypten efter Atlantis?)

Kemit

"Den sorte jord"

(Kemia – kemi/alkymi)

"Kemit" – den sorte jord

Egypten ændrede senere landets navn til "*Kemit*", som betyder "*den sorte jord*". "*Kemit*" blev senere til det græske "*Kemia*", som nu er forvandlet til det nutidige ord: "*Kemi*" – eller "*Alkymi*".

Kemiens fødested

Årsagen er, at Egypten er kemiens fødested. Rødderne til ordet "*kemi*" eller "*chemi*" er "*chem*", som i virkeligheden stammer fra den egyptiske mysteriegud "*Khem*" – eller skaberguden Khnum. Men hvad er forbindelsen mellem skaberguden "*Khem*" – navnet "*Kemit*" og begrebet "*kemi*"?

Fra mørk materie til et tempel for Guds lys

Egyptens civilisation er betinget af Nilen, som i årets cyklus aflejrer sort nilslam, der gør Nilbredderne frugtbare. Uden Nilens vand og denne aflejring af frugtbart slam, ville Egypten være livløs ørken. Landet fik derfor navnet "*Kemit*" efter denne sorte jord. Den traditionelle forskning stopper ved denne forklaring, men åndsvidenskaben inddrager desuden den symbolske dimension, for alt i den gamle egyptiske kultur rummede symboler og allegorier, som de gamle egyptere brugte til at formidle esoteriske informationer.

For de gamle egyptere var landet Egypten et legeme, og egypterne var celler i dette legeme. Egypten og landets civilisation var planlagt til gennem forvandlingen fra sort jord eller mørkt stof (materialisme) at blive åndeliggjort og dermed et tempel for Guds lys. Den traditionelle fortolkning af "*Kemit*" er derfor ikke forkert, men den standser ved den bogstavelige fortolkning, mens den åndsvidenskabelige afslører en symbolsk overbygning.

RODRACERNE

Hvordan var det atlantiske menneske? Menneskeheden udgør en enhed. Menneskeheden er én race, der udvikler bevidstheden ved cyklisk at inkarnere i skiftende legemer, som er udrustet med et nervesystem med stigende kompleksitet. På denne måde erfarer mennesket forskellige bevidsthedstilstande – først gennem en identifikation med det fysiske legeme (Lemurien) – senere med astrallegemet eller følelseslivet (Atlantis) – herefter med mentallegemet eller tankelivet (nutiden) ... etc.

Legemernes varierende sensitivitet opdeler menneskeheden i rodracer og underracer. Menneskeheden gennemlever i øjeblikket en periode, hvor det enkelte menneske skal gennemgå syv rodracer med hver syv underracer, og åndsvidenskaben oplyser, at menneskeheden er nået til 5. rodraces 5. underrace. Udviklingsforløbet ser sådan ud:

1. RODRACE

Adamisk

Laveste form: Astral

Sted: Stjernekontinent omkring Nordpolen

2. RODRACE

Hyperboræisk

Laveste form: Æterisk

Sted: Hesteskoformet kontinent fra Sibirien til Grønland

3. RODRACE

Lemurisk

Laveste form: Fast fysisk

Sted: Kontinent i Stillehavet

4. RODRACE

Atlantisk

Laveste form: Fast fysisk

Sted: Kontinent i Atlanterhavet

5. RODRACE

Arisk

Laveste form: Fast fysisk

Sted: Nuværende verdenskort

4. RODRACE – DEN ATLANTISKE

På Atlantis udviklede menneskeheden sig gennem 4. rodrace og dens syv underracer under ledelse af en mester. Det var 4. rodraces racemanu: *Chakshusa Manu*. Følelserne var det store udviklingsområde for menneskeheden dengang, og magt og position i det atlantiske samfund var baseret på brugen af psykiske evner. Atlantiderne havde en utrolig hukommelse. Derfor betød oplevelser alt for dem. Kombinationen af oplevelser og evnen til at genkalde dem, var grundlaget for den atlantiske epokes intelligens. Atlantider tænkte derfor ikke selvstændigt, men var udelukkende i stand til at referere til det, de havde oplevet, kunne huske og kunne gentage.

"Man skal huske, at "åndelighed" dengang var af en helt anden art end det, der i nutiden går under dette navn ... Der var ingen tanker – som man kender det i dag – i denne holdning, men kun en række ud efter det, man fornemmede som uopnåeligt, og det som man begærede. Det blev fremmet i befolkningen af Hierarkiet ved hjælp af gaver i form af opfindelser af forskellig art og ved at bruge den instinktive menneskemasse til at bygge store og smukke byer og fantastiske bygningsværker, hvoraf resterne endnu eksisterer. Det skete under kyndig ledelse af de indviede og mestrene, som brugte deres viden om stoffets og energiens natur til at skabe meget af det mennesker i dag famlende forsøger at opdage og muliggøre. Alt hvad den nutidige civilisationsproces har gjort muligt, og meget mere end det, der i dag går under navn af videnskabelige opfindelser, var kendt i det gamle Atlantis, men det var ikke udviklet af atlantiderne selv."

Alice A. Bailey: *The Externalisation of the Hierarchy*, p. 121-122

DE ATLANTISKE RODRACER

4. RODRACE

(4. rodraces racemanu: Chakshusa Manu)

1. UNDERRACE

Rmoahaler

Farve: Sortbrune (kæmper)

Efterkommere: Lapper

2. UNDERRACE

Tlavatlier

Farve: Rødb rune (store)

Efterkommere: Sydamerikanske indianere, thailændere, burmesere

3. UNDERRACE

Tolteker

Farve: Rødb run/kobberfarvet (store – alm. størrelse)

Efterkommere: Egyptere

og nord- og mellemamerikanske indianere

4. UNDERRACE

Turaner

Farve: Gule (alm. størrelse)

Efterkommere: Kinesere

5. UNDERRACE

Semitter

Farve: Hvide (alm. størrelse)

Efterkommere: Ariske race som helhed – indoeuropæere

6. UNDERRACE

Akkader

Farve: Hvide (alm. størrelse)

Efterkommere: Dele af den ariske race,
baskere, etruskere, fønikiere, kartagere

7. UNDERRACE

Mongoler

Farve: Gule (alm./mindre størrelse)

Efterkommere: Japanere

1. underrace Rmoahaler

Rmoahal-racen opstod for 4-5 millioner år siden. På dette tidspunkt fandtes der stadig store dele af Lemurien, og det atlantiske kontinent havde endnu ikke antaget de proportioner, som kontinentet opnåede til sidst. Rmoahal-racen blev født i dette lemuriske område i et varmt og fugtigt land, hvor kæmpemæssige dyr levede i rørsumpe og våde skove.

Mahognisort hud

Rmoahalerne var en mørk race. Deres hudfarve var nærmest mahognisort. Deres højde i de tidligste tider var omkring 3-4 meter – altså en race af kæmper. Men i århundredernes løb blev de gradvis mindre ligesom alle de øvrige racer. I sidste instans udvandrede de til sydkysterne af Atlantis, hvor de konstant lå i krig med den 6. og 7. lemuriske underrace, som boede i landet på det tidspunkt.

Drog mod nord og blev lysere i huden

En stor del af stammen bevægede sig til sidst mod nord, mens resten bosatte sig på stedet og blandede sig med de mørke, lemuriske indfødte. Resultatet var, at der ingen rene racetyper var tilbage mod syd. Resten af racen nåede imidlertid de yderste, nordøstlige forbjerger på højde med Island. Her levede de i talløse generationer, og gradvis blev de lysere i huden, indtil de forvandlede sig til et relativt lyst folk. Deres efterkommere blev til sidst underlagt de semitiske konger.

Istider for 3 mill. og 850.000 år siden

I Atlantis' historie var der to perioder, hvor et isbælte lagde ikke blot de nordlige regi-

oner øde, men dækkede størstedelen af kontinentet og tvang alle livsformer til at flygte til lande omkring ækvator. Den første af disse istider var under udvikling på rmoahalernes tid for omkring 3 millioner år siden, mens den anden fandt sted i toltekernes magtperiode for ca. 850.000 år siden.

Det må dog siges, at på trods for at de nordlige landes beboere om vinteren blev tvunget til at slå sig ned langt syd for isbæltet, var der alligevel store områder, de kunne vende tilbage til om sommeren for at slå lejr og jage, indtil de igen blev drevet mod syd af vinterkulden.

2. underrace

Tlavatlier

Den 2. store underrace – tlavatlierne – kom fra en ø ud for Atlantis' vestkyst. Derfra bredte de sig over det atlantiske fastland – især den midterste del – men efterhånden også mod nord til kyststrækningen over for Grønlands forbjerger.

Fysisk var det en stærk og hårdfør race med en rødbrun farve, men de var knap så høje som rmoahalerne, som de drev endnu længere mod nord. Det var et bjergelskende folk, og deres vigtigste opholdssteder var bjergegnene i den indre del af landet.

3. underrace

Tolteker

Toltekerne eller den 3. underrace er særlig interessant, for den repræsenterer en storslået udvikling. Toltekerne herskede over hele det atlantiske kontinent i tusindvis af år med stor materiel magt. Racen var så dominerende og vital, at selv ikke indgiftning fra de efterfølgende underracer formåede at ændre mennesketypen, som i alt væsentligt vedblev at være toltekisk. Og hundreder af tusinder af år senere ser man, at en af dens fjerne familieracer hersker over Mexico og Peru, mange tidsaldre før deres degenererede efterkommere blev besejret af de vilde aztek-stammer fra nord.

Rødbrun eller kobberfarvet hud

Toltekernes hudfarve var også rødbrun ligesom tlavatliernes, men de var mere kobberfarvede end mennesker fra 2. underrace.

2,5 meter høje

I deres velmagts dage var de temmelig høje med et gennemsnit på omkring 2,5

meter, men naturligvis svandt de ind til den størrelse, der er almindelig i dag – ligesom alle de øvrige racer. Mennesketypen var en forbedring af de to foregående racer. Ansigtstrækkene var regelmæssige og markerede – og udseendet mindede om de gamle grækere.

Toltekernes fødested lå i nærheden af Atlantis' vestkyst, men til sidst strakte deres territorium sig over det meste af kontinentet. Det var fra den store hovedstad på østkysten, at de toltekiske kejsere opretholdt deres næsten verdensomspændende herredømme.

De tre første kaldes "røde" – de fire sidste "gule"

Disse tre første underracer kaldes de "røde" racer, og de blev i begyndelsen sjældent blandet med de fire efterfølgende racer. Disse fire er blevet kaldt "gule", selv om de adskilte sig betydeligt fra hinanden. Betegnelsen "gul" passer udmærket til turanernes og mongolernes hudfarve, men semitterne og akkaderne var mere "hvide" i huden.

*De gamle egyptere afbillede også sig selv som en rød race.
(Relief fra dronning Hatshepsuts tempels Hathor-sanktuarie).*

4. underrace

Turaner

Den turanske eller 4. underrace opstod på østsiden af kontinentet. Turanerne var kolonister fra første færd, og mange af dem udvandrede til landene øst for Atlantis.

Turanerne blev aldrig en virkelig dominerende race på moderkontinentet, selvom nogle af turanernes stammer og familieracer blev temmelig magtfulde. De store centrale områder vest og syd for tlavatliernes bjergegne var deres foretrukne hjem, men de var ikke de eneste, som boede dér, for de delte dette område med toltekerne.

5. underrace

Semitter

(de oprindelige)

Hvad angår de oprindelige semitter eller den 5. underrace, har etnologerne været temmelig forvirrede. Det er forståeligt i betragtning af de yderst utilstrækkelige data, de har at arbejde ud fra.

Denne underrace havde sin oprindelse i et bjergområde, som nutiden er repræsenteret af Skotland, Irland og nogle af de omgivende have. I denne del af det store kontinent voksede og blomstrede racen, hvor den i århundreder opretholdt sin uafhængighed af de aggressive, sydlige konger, indtil det også blev deres tur til at udvandre og kolonisere.

Da semitterne kom til magten, var der gået flere hundredetusinde år. Det var en oprørske, utilfreds race – altid i krig med deres naboer – og især med akkaderne, hvis magt på det tidspunkt var voksende.

6. underrace

Akkader

Akkaderne eller den 6. underrace opstod for ca. 800.000 år siden. Akkaderne spredte sig hurtigt til det atlantiske kontinent. De udkæmpede mange slag med semitterne både til lands og til søs, og der blev brugt store flåder på begge sider. Til sidst – for omkring 100.000 år siden – besejrede de semitterne helt, og fra den tid blev der etableret et akkadisk dynasti i den gamle semitiske hovedstad. Det regerede landet klogt i flere hundrede år.

Akkaderne var et mægtigt handelsfolk – en søfarende og koloniserende nation, der etablerede mange centre, som stod i kontakt med fjerne nationer.

7. underrace

Mongoler

Den mongolske eller 7. underrace var den eneste, der ikke havde nogen kontakt med moderkontinentet. Den opstod på de østsibirske sletter og blev udviklet direkte fra efterkommerne af den turanske race, som den gradvis fortrængte over størstedelen af Asien.

Denne underrace formerede sig kolossalt, og selv i nutiden tilhører størstedelen af Jordens befolkning reelt denne race – selvom mange af dens forgreninger er så stærkt blandet med tidligere racer, at de dårligt kan skelnes fra dem.

Krig mellem de uafhængige kongedømmer

Det var toltekerne, der udviklede den højeste civilisation og organiserede det mest magtfulde rige af alle de atlantiske folk. Og det var her, man indførte arvefølgeprincippet for første gang.

I begyndelsen var racen delt i mange små, uafhængige kongedømmer, der hele tiden lå i krig med hinanden, og sammen bekrigede de de lemurisk udseende rmoahaler mod syd. Rmoahalerne blev efterhånden besejret og undertrykt, og mange af deres stammer blev gjort til slaver.

Én føderation – én kejser

For omkring en million år siden blev de forskellige kongeriger samlet til én stor føderation under én kejser. Det begyndte naturligvis med store krige, men det endelige udfald var fred og velstand for den toltekiske race.

Hovedparten af menneskeheden var stadigvæk i besiddelse af psykiske evner, og på dette tidspunkt havde de mest fremskredne gennemgået den nødvendige træning i mysterieskolerne. Nogle havde opnået forskellige grader af indvielse – og enkelte var endog blevet mestre.

Under mestrenes ledelse

Når det var nødvendigt, blev lederne rekrutteret fra de indviedes loge, men som regel blev magten overdraget fra far til søn, for alle var mere eller mindre kvalificerede. Og sønnen opnåede endog i nogle tilfælde en højere indvielsesgrad med faderens hjælp.

I hele denne periode bevarede de indviede herskere forbindelsen med mesterhierarkiet, som styrer verden. Kejserne underlagde sig Hierarkiets love og handlede i overensstemmelse med dets planer. Det var den toltekiske races guldalder.

Regeringen var retfærdig og gavmild. Kunst og videnskab blomstrede, fordi folket blev styret af åndelig viden og indsigt – og de religiøse ritualer var endnu forholdsvis rene. Civilisationen havde med andre ord nået sit toppunkt.

Forfald og sort magi

Da denne gyldne tidsalder havde været omkring 100.000 år, begyndte racen at degenerere og forfalde. Mange af de mindre konger, et stort antal præster og almindelige mennesker brugte ikke længere deres evner og kræfter i overensstemmelse med de guddommelige love. Råd og forskrifter blev ignoreret, og dermed blev forbindelsen til mesterhierarkiet brudt.

Målet for anvendelsen af metafysiske evner blev i stigende grad personlig rigdom og magt – samt ydmygelse og ødelæggelse af fjenderne. Evnerne blev derfor brugt til egoistiske og ondskabsfulde formål. Det førte uundgåeligt til det, der kaldes *sort magi*.

Den sorte magis virkelige betydning

De mest intellektuelle og handlekraftige mennesker fik gradvis større og større indsigt i naturlovenes funktioner og muligheder – og de fik mere og mere kontrol over nogle af naturens skjulte kræfter. Misbrug af denne viden til egoistiske formål er det, der kendetegner sort magi. Og de forfærdelige virkninger af dette misbrug blev tydeligt demonstreret af de frygtelige naturkatastrofer, der ramte racen.

Da først den sorte magi blev praktiseret, kunne intet forhindre den i at brede sig. Den åndelige ledelse valgte derfor at trække sig tilbage. Dermed gjorde begærprincippet sig stadig stærkere gældende blandt mennesker. Lidenskab, brutalitet og grusomhed tog til, og dyrenaturen i mennesket nærmede sig sit laveste udtryk. Det var et moralsk spørgsmål, som lige fra begyndelsen delte den atlantiske race i to fjendtlige lejre, og det, der blev påbegyndt i rmoahalernes tid, blev frygtelig fremhævet i toltekernes æra. Slaget på armageddon udkæmpes om og om igen i hver tidsalder i verdenshistorien.

Den hvide og den sorte kejser

Da tilhængerne af den sorte magi ikke længere underkastede sig de indviede kejseres kloge ledelse, gjorde de oprør og opstillede en rivaliserende kejser, som efter voldsom strid og mange kampe fordrev den hvide kejser fra hovedstaden, "*Byen med de Gyldne Porte*", og satte sig selv på hans trone.

Etablerede ny hovedstad

Efter at være drevet nordpå genetablerede den hvide kejser sig i en by på den sydlige kant af det bjergrige område, som nu var hjemsted for en af de underordnede toltekiske konger. Denne konge bød den hvide kejser velkommen og stillede byen til hans disposition. Nogle få af de underordnede konger var stadig loyale over for ham, men de fleste overførte deres troskab til den nye kejser, som herskede i den gamle hovedstad.

Kampe overalt – med brug af sort magi

Men de var ikke trofaste ret længe. Hele tiden gjorde de underordnede konger krav på uafhængighed, og hele tiden blev der udkæmpet slag i forskellige dele af riget, hvor den sorte magi i udstrakt grad blev brugt som supplement til hærenes stridskræfter.

Disse begivenheder fandt sted omkring 50.000 år før den første store katastrofe.

Derefter blev situationen værre og værre. De sorte magikere brugte deres evner mere og mere hensynsløst, og et stadig større antal mennesker tilegnede sig og praktiserede de rædselsvækkende magiske evner.

Så kom gengældelsen ...

Så kom den frygtelige gengældelse, hvor millioner af mennesker omkom. Den store by med de gyldne porte var blevet en lastens hule. Bølgerne skyllede ind over den og tilintetgjorde dens indbyggere, og den "sorte" kejser og hans dynasti faldt og rejste sig aldrig igen.

Den hvide kejser og de indviede præster over hele kontinentet havde længe vidst, at der ville komme svære tider, og anført af præsterne indledte de mange udvandring, der gik forud for både denne katastrofe og for senere.

Flodbølgerne skyllede hen over store landområder og forvandlede dem til øde sumpe. Hele provinser var blevet ufrugtbare og lå i generationer hen i en uopdyrket ørkentilstand. Der gik lang tid, før der igen blev etableret en ny og stærk regering.

Toltekisk dynasti på Ruta

På øen Ruta opstod der et toltekisk dynasti, som på ny kom til magten og styrede en stor del af øen gennem sine underordnede konger. Dette dynasti var imidlertid forfaldent til sort magi, og magien blev mere og mere fremherskende i alle efterfølgende perioder, indtil den kulminerede i en uundgåelige katastrofe, der i det store og hele rensede Jorden for den grusomme ondskab.

Den hvide kejsers kamp

Helt frem til slutningen – hvor Poseidonis forsvandt – havde en indviet kejser (eller i det mindste én, der anerkendte den "gode lov") magten over en del af økontinentet. Han bekæmpede under ledelse af mesterhierarkiet de sorte magikere, hvor det var muligt. Han styrede og uddannede den lille minoritet, som stadig var villig til at leve et moralsk og sundt liv. Senere blev denne "hvide" konge som regel valgt af præsterne – dvs. de få, som stadig fulgte den "gode lov".

Der er kun lidt tilbage at fortælle om toltekerne. Rene racedynastier fandtes ikke længere, men toltekiske konger kom ind imellem til magten både mod nord og mod syd, og det nordlige kongerige blev hele tiden invaderet af sin sydlige rival og mistede mere og mere af sit territorium.

Kulturformer

Historien om den atlantiske race består af perioder med fremskridt og forfald. Kulturperioder blev efterfulgt af lovløse tider, hvor al kunstnerisk og videnskabelig udvikling gik tabt, hvorefter der igen opstod civilisationer, som nåede et endnu højere trin. Og det er naturligvis kulturperioderne, der er interessante – og især den store toltekiske æra, som overskygger alle andre.

Kunst

Billedhuggerkunst, maleri og musik blev praktiseret på Atlantis, men selv i den bedste periode var musikken ufærdig og instrumenterne temmelig primitive. Alle de atlantiske racetyper elskede farver, og strålende farvetoner dekorerede både det indvendige og udvendige af deres huse. Men maling som kunstart blev aldrig rigtig etableret, selvom der i den senere tid blev undervist i en form for tegning og maling i skolerne. Billedhuggerkunst, som der også blev undervist i i skolerne, var derimod meget udbredt og nåede et relativt højt niveau.

Senere blev det almindeligt for mennesker, som havde råd til det, at anbringe et billede af sig selv i et af templerne. Billederne var skåret i træ eller udhugget i en hård, sort sten som basalt, og blandt de velhavende blev det skik og brug at lade sine statuer støbe i et af ædelmetallerne: Aurichalcum, guld eller sølv. Som regel lignede statuerne temmelig godt, og i nogle tilfælde opnåede man virkelig lighed.

Arkitektur

Arkitektur var den mest udbredte af alle kunstarterne. Husene var massive bygninger af gigantiske proportioner. Beboelseshusene i byerne var ikke klumpet sammen i gader sådan som i nutiden. Nogle stod i deres egne haver, mens andre var adskilt af fælles jordarealer, men alle var fritstående bygninger.

Hvis det var mere vigtige huse, bestod de af fire blokke omkring en central gårdsplads, som regel med et springvand i midten, og i *"Byen med de Gyldne Porte"* var der det store antal af disse huse, som gav byen tilnavnet *"Vandenens by"*.

Ingen forretninger – kun privat salg

Der var ingen forretningsvinduer som i nutidens gader. Alle transaktioner med køb og salg foregik privat – undtagen på bestemte dage, hvor der blev holdt store offentlige markeder på byens åbne pladser. Men det typiske kendetegn ved de toltekiske huse var det tårn, der rejste sig fra et af bygningens hjørner eller fra midten af en af blokkene. En udendørs vindeltrappe førte op til de øverste etager, og en spids kuppel afsluttede tårnet – for den øverste del blev ofte brugt som observatorium.

Templerne

Templerne var enorme haller, der mest af alt lignede Egyptens gigantiske bygninger – bare i endnu større proportioner. Søjlerne, der bar taget, var som regel firkantede i tværsnit – sjældent runde. I forfaldstiden var midtergangene omgivet af utallige sanktuarier, hvor statuer af de mere betydningsfulde borgere stod opstillet. Disse sidebygninger var engang imellem så store, at de kunne rumme en hel procession af præster, som en særlig magtfuld person havde ansat til den ceremonielle dyrkelse af sit billede.

Alkymisk fremstilling af ædelmetaller

Der blev i stor udstrækning anvendt ædelmetaller til udsmykning af templerne. Guld og sølv var højt skattet. Og de store mængder, der dengang blev fremstillet af kemikerne – eller alkymisterne, som de kaldes i dag – kan siges at have fjernet dem fra kategorien ædelmetaller. Denne evne til at forvandle metaller var ikke almindelig udbredt, men tilstrækkelig mange havde den, og derfor blev der fremstillet enorme mængder. Guld blev beundret mere end sølv og derfor produceret i langt større mængder.

Uddannelse

I den toltekiske tid og i den efterfølgende kulturperiode blev alle Atlantis' skoler og læreanstalter opretholdt af staten. Alle børn skulle gennemgå grundskolen, men den efterfølgende undervisning var meget forskellig.

Grundskolen udgjorde en slags udskilningsløb. Sammen med børnene fra de højere samfundslag (der ofte havde gode, medfødte evner), blev de, der havde gode studieevner, optaget i de højere skoler omkring 12-årsalderen. Læsning og skrivning, der blev betragtet som forberedende fag, havde de allerede lært i grundskolen.

Tekniske skoler og landbrugsskoler

Men læsning og skrivning blev ikke betragtet som nødvendige fag for de store folkemasser, der måtte bruge deres liv til det landbrug eller håndværk, som samfundet havde behov for. Derfor blev størstedelen af børnene med det samme sendt videre til de tekniske skoler, der egnede sig bedst til deres forskellige evner. De vigtigste af disse var landbrugsskolerne, men enkelte former for mekanik indgik også i undervisningen, mens jagt og fiskeri naturligt blev inddraget i de afsidesliggende egne og ved havet. På den måde fik børnene alle sammen den uddannelse, der passede bedst til dem og deres situation.

Børn med større evner, der havde lært at læse og skrive, fik en langt mere omfattende uddannelse. Planternes egenskaber og helbredende kræfter udgjorde eksempelvis et vigtigt studieområde.

Ingen læger

Der var ingen egentlige læger på den tid. Ethvert uddannet menneske kendte en del til lægevidenskab og kunne praktisere magnetisk healing.

Der findes analogier til denne form for undervisning i nutiden, men det, lærerne hovedsagelig fokuserede på, var udviklingen af elevens psykiske evner og forståelsen af naturens mere skjulte kræfter.

Landbrug

I det toltekiske kejserrige lagde man stor vægt på landbrug. Ikke alene lærte arbejderne deres opgaver at kende i de tekniske skoler, men der var også læreanstalter, hvor elever kunne få den nødvendige viden til at udføre eksperimenter med avlsarbejde og krydsninger af både dyr og planter.

Hvedens hemmelighed

Fra åndsvidenskaben siges det, at hveden ikke er udviklet på denne planet. Den var en gave fra Manuen, som bragte den med sig fra en anden planet. Men havre og nogle af de andre kornsorter er resultatet af krydsninger mellem hvede og Jordens vilde græsarter. De eksperimenter, der gav disse resultater, blev udført i Atlantis' landbrugsskoler.

Bananens hemmelighed

Naturligvis krævede den form for eksperimenter stor viden, men den største bedrift, de atlantiske landbrugere præsterede, var udviklingen af bananen. I sin oprindelige vilde tilstand lignede den en aflang melon – næsten uden frugtkød, men fuld af kerner ligesom en melon. Det var naturligvis først efter hundredvis (eller tusindvis) af år med konstant udvælgelse og elimination, at den nuværende næsten frøløse plante blev udviklet.

Tapirlignende "grise"

Blandt husdyrene var der dyr, som lignede små tapirer. De levede naturligt af rødder eller planter, men ligesom nutidens grise, var de ikke alt for renlige og spiste alt, hvad de kunne få fat i.

Katte, hunde og små "træk-kameler"

Store katteagtige dyr og hundens ulveagtige forfædre kunne man også møde i nærheden af menneskets boliger. De toltekiske vogne ser ud til at være blevet trukket af dyr, der minder om små kameler. Nutidens peruanske lamaer er uden tvivl deres efterkommere.

Krydsning af dyrearter

Hele tiden blev der udført eksperimenter med at opdrætte og krydse forskellige dyrearter. Disse forsøg på bevidst at forme dyrekroppen fører til et temmelig overraskende og uhyre gådefuldt emne.

De padder og krybdyr, som fandtes i store mængder på den tid, nærmede sig slutningen på deres udviklingscyklus, og de var parate til at antage den mere avancerede fugle- og pattedyrsform. Disse former udgjorde det råmateriale, som var til rådighed for mennesket, for de var klar til at antage en hvilken som helst form. Det var især med dyr i overgangsfasen, at der blev udført mange eksperimenter, og husdyr som hesten er et resultat af disse eksperimenter.

Dyr blev overladt til deres instinkter

Men dette samarbejde blev hurtigt afbrudt. Egoisme tog overhånd. I stedet for at arbejde loyalt mod et fælles mål under ledelse af den indviede konge, begyndte folk at udnytte hinanden. Dyr, som gradvis kunne have antaget stadig mere nyttige former, blev nu overladt til deres egne instinkter, og de begyndte at jage hinanden i stigende grad. Nogle var blevet oplært til at deltage i menneskets jagtekspeditioner, og på den måde blev de halvtamme kattelignende dyr, der er omtalt ovenfor, naturligt leoparders og jaguarers stamfædre.

Byen med de Gyldne Porte

Byen med de Gyldne Porte og dens omgivelser skal beskrives, før det usædvanlige system, der forsynede dens indbyggere med vand, skal forklares. Byen var omgivet af et smukt, skovrigt og parklignende landskab. Spredt ud over en stor del af dette landskab lå de velhavende klassers villaresidenser. Mod vest var der en bjergkæde, som forsynede byen med vand.

Byen var bygget på skråningerne af et højdedrag, som rejste sig omkring 150 m. over den omgivende slette. På toppen lå kejserens palads med haver, og i midten vældede en evig strøm af vand op af jorden. Den forsynede først paladset og havens springvand, og flød derefter ud i fire retninger og via vandfald ned i en kanal eller voldgrav, der omgav paladsets grund, og på den måde var paladset adskilt fra byen, som lå længere nede til alle sider.

Fra denne voldgrav førte fire kanaler vandet gennem fire bydele til vand-fald, der igen forsynede en anden ringformet kanal på et lavere niveau. Der var tre af disse kanaler, som dannede koncentriske cirkler, hvor den yderste og laveste stadig lå over slettens niveau. En fjerde kanal på dette niveau, modtog det rindende vand, og førte det til sidst ud i havet.

Som det fremgår af ovenstående, havde indbyggerne en aldrig svigtende forsyning af rent og klart vand, som hele tiden strømmede gennem byen, samtidig med at de øverste bælter og kejserens palads var beskyttet af en række voldgrave, som lå stadig højere, efterhånden som man nærmede sig centret.

I sin storhedstid havde *Byen med de Gyldne Porte* mere end to millioner mennesker inden for sine fire voldgrave. Ingen har nogen sinde forsøgt at bygge en tilsvarende vandforsyning, hverken i den græske eller romerske tid eller i nutiden – ja, det er endog tvivlsomt, om nutidens dygtigste ingeniører overhovedet kunne skabe sådant et resultat selv med ubegrænsede midler til rådighed.

Luftskibe

Selvom vandforsyningen i *Byen med de Gyldne Porte* var fantastisk, var de atlantiske luftskibe endnu mere utrolige. Luftskibene må betragtes som den tids private biler, hvis man ser på det beskedne antal mennesker, der ejede dem, for de må uden tvivl have været vanskelige og dyre at producere.

De var som regel ikke bygget til mange personer. Nogle var beregnet til to, mens andre havde plads til seks eller otte passagerer. I den senere tid, da krig og ufred havde gjort ende på guldalderen, var søgående slagskibe i stor udstrækning blevet erstattet af luftskibe, der kunne medbringe 50 og i nogle tilfælde helt op til 100 soldater.

Vrilkraft

Men det mest interessante spørgsmål er den kraft, der blev brugt til at flyve luftskibene. I begyndelsen ser det ud til at have været "personlig vril". Vrilkraft er endnu ikke genopdaget af naturvidenskaben, men vrilkraft var æterisk af natur.

Luftskibenes tophastighed var omkring 160 km i timen. Og kursen var aldrig en lige linje, men altid lange vertikale bølgebevægelser. Flyvehøjden var kun et par hundrede meter. Lå der højere bjerge undervejs, skulle man flyve uden om dem. Den tyndere luft i højderne kunne ikke levere den nødvendige bærekraft.

Udviklingen af 5. rodrace

I den lemuriske periode (3. rodrace) udviklede mennesket det fysiske legeme. I den atlantiske periode (4. rodrace) udvikledes følelseslivet. Og i nutiden (5. rodrace) er det tankelivet eller de mentale evner, der er under udvikling.

Udviklingen af menneskehedens rodracer sorterer under en mester, der kaldes en *racemanu*. Manuen er menneskehedens stamfader. Han er den mester, der manipulerer med livsformerne og selve livskraften. Han har i øvrigt også ansvaret for kontinenterne og jordskorpen. Den 5. rodraces (den nuværende) racemanu kaldes Vaivasvata Manu.

For at udvikle den nye rodrace – den 5. rodrace – begyndte Manuen at udvælge og samle en gruppe mennesker fra den 4. atlantiske rodrace.

Genetiske anlæg

Udvælgelsen blandt atlantiderne skete bl.a. på grundlag genetiske anlæg, og for at skabe de ønskede arveanlæg i den nye race avlede Manuen selv børn med de udvalgte atlantiske kvinder for at overføre sine egne arveanlæg via dem.

Han udvalgte mennesker fra den atlantiske rodraces 5. underrace – semitterne – på grund af deres mentale anlæg. Det er årsagen til myten om "*Guds udvalgte folk*". (Udskilningen af det folk, som fik navnet hebræerne, foregik dog senere).

For 75-80.000 år siden

Hvad skete der med menneskeheden – de atlantiske under racer – mens Atlantis sank i havet? Det hele var planlagt af Hierarkiet, og det var et led i udviklingen af den næste menneskeracetype. For godt 80.000 år siden (altså *før* den store atlantiske katastrofe) drog Manuen med ca. 10.000 udvalgte atlantider til den atlantiske sydøstkyst. Han sejlede videre over Sahara, som dengang ikke var ørken, men hav. Det er denne begivenhed, der berettes om i legenden om Noahs ark. Manuen nøjedes

dog ikke med én båd som beskrevet i legenden, men benyttede ca. 30 både, som sejlede tre gange mellem Atlantis og Arabien og medbragte ca. 3.000 mennesker pr. gang. Det var altså ikke fugle, dyr og mennesker – to af hver art – der blev reddet, men det var absolut livets fortsættelse ... vel at mærke menneskerigets liv på næste udviklingstrin.

5. rodrace

1. UNDERRACE

Indere

Tid: 45.000 år siden

Sted: Nordindien

2. UNDERRACE

Arabere

Tid: 40.000 år siden

Sted: Arabien

3. UNDERRACE

Persere

Tid: 30.000 år siden

Sted: Persien

4. UNDERRACE

Keltere

Tid: 20.000 år siden

Sted: Sydlige Kaukasus – videre til Middelhavsområdet.

5. UNDERRACE

Teutonere/arier

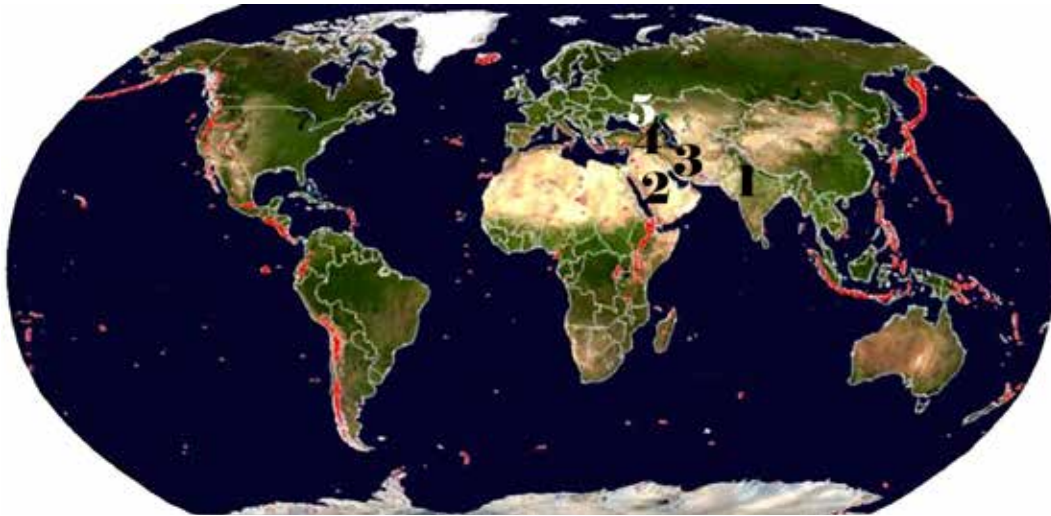
Tid: 10.000 år siden

Sted: Nordlige Kaukasus – videre til Polen, Rusland og Nordeuropa

Til Saudi-Arabien

Manuen og de 10.000 udvalgte landede i det område, der i dag kaldes Saudi Arabien, og her forberedte han udviklingen af den nye race i ca. 5.000 år – indtil den atlantiske katastrofe var overstået. Herefter bragte han gruppen til sydkysten af Gobi-ørkenen i Mongoliet, som dengang var indhav. Her var der fire dale, som mandede ud mod en ø i havet. Her begyndte han den egentlige udvikling af de menneskeracetyper, som skulle danne 5. rodraces underracer. De skulle senere drage ud i verden og skabe den mentale og konkret tænkende menneskehed, der præger verden i nutiden. Den indoeuropæiske race var en realitet 60.000 år f. Kr.

5. rodraces underracer

1. underrace

Indoeuropæerne
(Nordindien)

Verdenslærer: Vyasa

Budskab: *"Døden er ikke livets slutning. Sjælen er udødelig"*

2. underrace

Araberne
(Arabien)

Verdenslærer: Thoth (Tehuti)

Budskab: *"Doktrinen om det indre lys, som er universelt"*

3. underrace

Perserne
(Persien/Iran)

Verdenslærer: Zarathustra

Budskab: *"Dualiteten mellem lys og mørke. Disciplen må vælge lyset"*

4. underrace

Kelterne (sydeuropæerne)
(Sydlige Kaukasus)

Verdenslærer: Orfeus

Budskab: *"Den guddommelige skønhed i naturen og kunsten"*

5. underrace

Teutonerne (den ariske race)
(Nordlige Kaukasus)

Verdenslærer: Buddha

(Sidste fremtræden som Siddharta Gautama)

Budskab: *"Mennesket skaber selv sine lidelser gennem begær.*

Denne erkendelse fører til oplysning" ... "Gud er visdom"

Den nye verdenslærer: Kristus

(Første fremtræden gennem Jesus)

Budskab: *"Sjælens sande eksistens og tjenestens betydning
– alle er børn af Gud" ... "Gud er kærlighed"*

1. underrace

(for 45.000 år siden)

– drog en grundstamme af den nye 5. rodrace ud i verden. De udgjorde 5. rodraces 1. underrace. Manuen førte dem til den nordlige del af Indien. Inderne er derfor de egentlige forfædre til nutidens menneskehed. Nutidens mennesketype tilhører den indoeuropæiske race.

Verdenslærer: "Vyasa"

Budskab: "Døden er ikke livets afslutning. Sjælen er udødelig".

2. underrace

(for ca. 40.000 år siden)

– forlod endnu en menneskeracetype den første af dalene ved Gobi-havet. De udgjorde 5. rodraces 2. underrace. Manuen førte dem til Mellemøsten, og de er den race, som i nutiden kaldes arabere. De ernærede sig i lange perioder som landbrugere og nomader, og der opstod ikke direkte en kultur fra denne underrace.

Verdenslærer: "Thoth" eller "Tehuti"
Af grækerne kaldet Hermes Trismegistos – "*den tre gange store*".

Budskab: Doktrinen om det indre lys som er universelt.

3. underrace

(for ca. 30.000 år siden)

– drog den tredje gruppe ud fra dalene ved Gobi-havet og ud i verden. De blev 5. rodraces 3. underrace. Manuen førte dem til Persien (det nuværende Iran), og denne gruppe blev bærere af den næste store kulturepoke i de babylonske, assyriske og kaldæiske nationer.

Verdenslærer: "Zarathustra"

Budskab: *Dualiteten mellem lys og mørke. Disciplen skal vælge lyset.*

Zarathustra indførte lysets eller ildens religion, og ilden blev legemliggjort i Solen.

4. underrace

(for ca. 20.000 år siden)

– drog den fjerde gruppe ud fra dalene ved Gobi-havet og ud i verden. De blev 5. rod races 4. underrace. Manuen førte dem til det sydlige Kaukasus, og denne gruppe bredte sig i middelhavsområdet – bl.a. til Grækenland og Italien, hvor de grundlagde de store græske og romerske kulturer. Den 4. underrace kaldes også "kelterne" – eller simpelthen sydeuropæerne.

Verdenslærer: "Orfeus"

Budskab: Den guddommelige skønhed i naturen og kunsten.

5. underrace

(for ca. 10.000 år siden)

– drog den femte og foreløbig sidste gruppe ud fra dalene ved Gobi-havet og ud i verden. De blev 5. rodraces 5. underrace. Manuen førte dem til det nordlige Kaukasus, og denne gruppe blev bærere af den femte kultur-periode – som bl.a. omfatter nutiden. Racen bredte sig til Polen og mod øst til Rusland – og videre mod vest til Nordeuropa, Tyskland, Skandinavien osv. Den 5. underrace kaldes også den ariske race, men den rigtige betegnelse er faktisk *den teutoniske*. Ordet "ary" er indisk og betyder "arier" som er lig med "indoeuropæer".

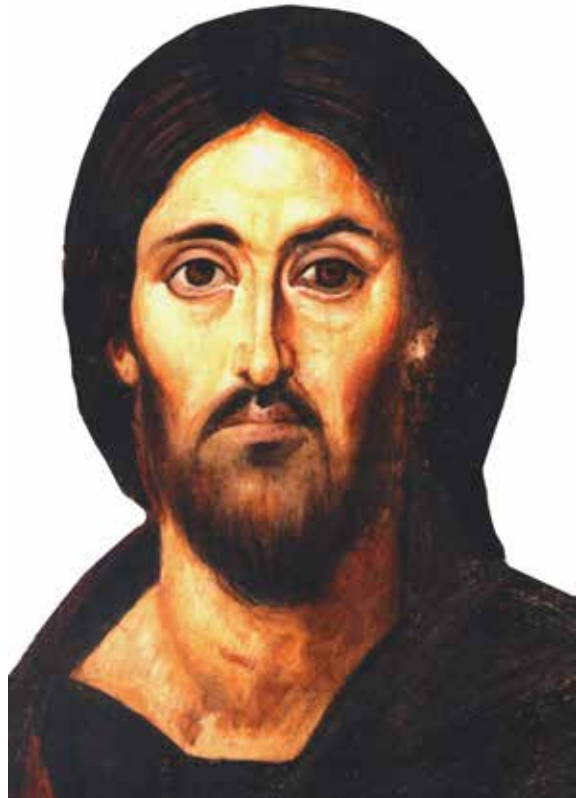

Verdenslærer: "Buddha"
Denne verdenslærers sidste fremtræden var Siddharta Gautama.

*Budskab: Mennesket skaber selv sine lidelser gennem begær.
Denne erkendelse fører til oplysning –
"Gud er visdom"*

Den nye verdenslærer: "Kristus"
Den nye verdenslærers første fremtræden var Jesus.

*Budskab: Sjælens sande eksistens og tjenestens betydning.
Alle er børn af Gud –
"Gud er kærlighed".*

De samme sjæle

Det er vigtigt at huske, at det er de samme sjæle, der inkarnerer i de forskellige perioder og i de forskellige underracer. Underracerne repræsenterer udelukkende forskellige faser af bevidsthedsudviklingen. Alle mennesker skal igennem alle faser. Rodracerne og underracerne må derfor ikke opleves ud fra en "mig-og-dem-holdning", men ud fra en "vi-holdning". Alle mennesker er ligeværdige, men alle mennesker er ikke lige langt i udvikling. Der er yngre sjæle, som har gennemgået få underracer, og der er gamle sjæle, som har gennemgået flere underracer, men menneskeheden er ét.

I den nutidige periode

Menneskeheden befinder sig i en relativ gudløs periode, men åndsvidenskaben oplyser, at nutidens mennesker bliver medskabere af en ny verdensreligion. Der tales blandt andet om en ny tidsalder, hvor "guderne vil genopstå". Det skal forstås sådan, at menneskeheden vil blive genforenet med mesterhierarkiet, som igen vil træde frem i fysisk form som ledere af menneskeheden ... ligesom på Atlantis.

Mestrene er udviklingsmæssigt så langt foran menneskeheden, at de ikke længere hører til det 4. naturrige – menneskeriget. De har fået alle erfaringer i menneskeriget. De tilhører det 5. naturrige – det overmenneskelige rige. Udviklingsmæssigt og bevidsthedsmæssigt er der lige så stor afstand mellem dem og et gennemsnitsmenneske som mellem mennesket og en hund.

I den 5. rodrace trænes mennesket i at bruge den konkrete tænkeevne. Tænkeevnen er adskillende og analytisk. I Den Nye Tidsalder skal mennesket udvikle evnen til syntese. Det skal erfare enheden bag det adskilte. Derfor må kulturens religiøse opfattelser også blive en syntese af de grundlæggende sandheder i de store verdensreligioner.

6. underrace

(engang i fremtiden)

Den Nye Tidsalder skal skabes af en ny mennesketype, som engang skal danne den 6. rodraces mennesketype. Åndsvidenskaben fortæller, at den nye mennesketype vil opstå af 5. rodraces 6. underrace. Den nuværende 5. underrace udvikler som sagt den konkrete tænkning til et maksimum, men den nye 6. rodrace vil udvikle et nyt princip, som bygges ovenpå det gamle fundament. Det nye princip er *intuition* eller *buddhisk bevidsthed*.

VisionsNettet

www.visionsnettet.dk